

Toni Bramon President del Col·legi d'Arquitectura Tècnica de Girona (CATGI)

“La inestabilitat política ha fet disminuir la inversió pública”

■ “El col·lectiu sempre ha mirat en petit, i hem de capgirar-ho, perquè som tècnics coneixedors del detall de la construcció”

■ “Hem de ser visibles socialment, donant la nostra opinió sobre noves normatives i fer visitable La Punxa, la nostra referència”

Gemma Busquets Ros

Banyoles

Toni Bramon (Banyoles, 19 d'octubre del 1960) li agrada passejar per les ciutats després d'haver plogut. És com si la pluja hagués enllustrat els carrers i les places. “Tenen una mirada diferent”, m'explica. És una tarda plujosa, i a la sortida de l'entrevista, a Can Pons de la plaça Major, m'ensenya un escarabat esculpit al costat de la inscripció en lletres majúscules “XOCOLATA 1858”, sobre una de les arcades, al local on hi havia hagut “Can Xocolata” i serà la futura sala d'exposicions Can Tomàs Teixidor. Investigant ha descobert que l'escarabat era un símbol de segell de qualitat, que el cacau era autèntic i no farines ennegrides. Ha estat vicepresident del Centre d'Estudis Comarcals del Pla de l'Estany, on va encaixar la professió amb la sensibilitat patrimonial. Defineix com un “aprenentatge comú” la relació amb l'arquitecte banyolí Jeroni Moner. Des de fa un any és el nou president del Col·legi d'Arquitectura Tècnica de Girona (CATGI)

Quin balanç fa del primer any de presidència?

Positiu. Algunes de les qüestions que plantejàvem en el programa electoral van encaminades i altres ja s'han acomplert. Per destacar com a més important és la relació amb els altres col·legis, Tarragona, Lleida, Barcelona i Terres de l'Ebre, a través del consell català del Col·legi d'Arquitectura Tècnica de Girona. Ens reunim mensualment i debatim qüestions comunes. Som independents però hem unificat criteris.

Per exemple?

Hem fet el Pacte de Girona, que vol dir que els col·legiats de Girona amb les mateixes condicions que els altres col·legiats, i a la inversa, es pugui accedir a fitxes o informació del Col·legi de Barcelona o Tarragona. És un pas molt important. En aquesta línia també hem renovat el logotip. Hi ha una raó al darrere del canvi. És una A i

Fotografiat davant de La Punxa, seu emblemàtica dels arquitectes tècnics gironins ■ MANEL LLADÓ

una T que és el símbol de l'arquitecte tècnic, no del col·legi; prioritzant el col·legiat. Hi hem afegit el Gi de Girona. No canviem les coses perquè sí, perquè som una nova junta, hi ha un argument al darrere: volem donar una imatge més genèrica.

Per què es va presentar per a president?

M'ho van proposar. Em va costar decidir-me. El meu entorn, la família, em va ajudar. Sempre havia estat molt crític en qüestions professionals que creia que s'havien de millorar, també d'institució, de tenir una posició dins la societat.

Quina ha de ser?

Ser més visibles. Els arquitectes fan el projecte i nosaltres fem el pas que es pugui construir. Som tècnics de construcció, equili-

brem el cost econòmic i fem la gestió documental i de construcció. El que volem és donar l'opinió, que se'ns escolti quan surti una nova normativa d'accessibilitat, d'habitatge, de seguretat...

S'ha recuperat el sector de la crisi del totxo?

Està més bé, hi ha més feina. Però cal ser prudents, perquè no és estable. És un col·lectiu amb molts alts i baixos. El perfil majoritari dels arquitectes tècnics són petits despatxos. Hem tingut crisis intermitents, hem tingut períodes estables, però no gaire llargs. La inestabilitat política de Catalunya ha fet que d'inversió pública no n'hi hagi gaire, i era important perquè generava molta feina. La inversió pública és necessària perquè Catalunya s'està quedant enre-

re en moltes qüestions. El País Basc és l'excel·lència i a Madrid és on hi ha més feina. S'hi està fent molta obra pública.

És també on hi ha el poder.

D'acord, però Catalunya mai s'havia quedat tan enrere com ara.

Parla d'altres àmbits on hi ha una pèrdua de referència?

Totalment. Érem referents i hem perdut aquesta referència en molts aspectes. I això ens dol molt. Tots plegats, començant per l'administració, hauríem d'esmenar-ho i caminar plegats perquè Catalunya torni a ser el que li toca ser.

A què ho atribueix?

Als problemes polítics, al procés, ens agradi o no ens agradi, ho hàgim fet bé o no ho hàgim

fet bé. Es va generar una il·lusió i ara estem en un punt mort. Els ideals són una cosa però el dia a dia n'és una altra. Quan parlem del Girona rai, doncs tampoc no és tan rai. Intentem ser aportadors d'idees.

La professió no té prestigi?

El nostre col·lectiu sempre ha mirat en petit. Ens hem sentit petits. I hem de capgirar-ho. Hi ha un problema i és que a Europa no hi ha un equivalent a l'arquitecte tècnic. No existeix, no està homologada. El nostre perfil ha de ser, per una banda, l'especialització: els que destaquen fent taxacions d'edificis, d'altres en càlculs d'estructures o pressupostos, de seguretat... També som experts, i ens reivindicuem, en la rehabilitació. I és el que s'ha explicat a Europa, on no existeix la nostra figura. Som tècnics coneixedors de les engrunes constructives, del detall de la construcció. A Europa hi ha diversos professionals, sobretot enginyers, per fer la nostra tasca. L'arquitecte tècnic té una visió molt àmplia de com construir. Tenim aquesta formació tan àmplia i alhora especialitzada. La figura de l'arquitecte tècnic també treballa molt en l'administració. Diàriament surt una oferta de feina

Diàriament surt una oferta de feina d'arquitecte tècnic en l'administració; hi ha molta demanda

d'arquitecte tècnic en l'administració a les comarques gironines; hi ha molta demanda. És un atractiu per als futurs estudiants.

Quines accions faran per ser visibles socialment?

Volem organitzar visites guiades a La Punxa. A la planta baixa hi haurà unes projeccions sobre la història del noucentisme, la relació de Rafael Masó amb Girona... Estem adaptant l'edifici a la mobilitat. Calculem que es pugui fer d'aquí a un any. Es pot visitar la planta segona on hi ha els vitralls i també es podrà pujar a la coberta per veure la punxa. També estem estudiant organitzar un cicle de concerts en un edifici patrimonial de Girona.

Què en pensen, del problema de l'habitatge?

És una qüestió massa sensible, complexa, i hem de ser-hi tots en la solució, difícil. Hi ha un problema de conjectura global. Si la gent que té un sou normal no es pot comprar un habitatge, aquí passa alguna cosa. ■